

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně **T. P. N.**, nar. x, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, t. č. Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, zastoupené JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604, Plzeň proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2013, č. j. OAM-246/LE-BE02-HA08-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovené advokátce JUDr. Anně Doležalové se přiznává odměna za zastoupení žalobce ve výši 6.800,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 11. 11. 2013, č. j. OAM-246/LE-BE02-HA08 - 2013, (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni.

Toto rozhodnutí žalobkyně napadla žalobou, ve které namítala porušení zákona o azylu a správního řádu. V doplňku žaloby upřesnila, že v jejím případě existují důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, jelikož její život může být ohrožen ze strany jejích věřitelů a poukázala na to, že se žalovaný nezabýval tím, zda tato hrozba nepředstavuje hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, zejména zda jsou vietnamské státní orgány schopny a ochotny poskytnout žalobkyni efektivní ochranu. Žalobkyně dodala, že o mezinárodní ochranu nepožádala ihned po svém příjezdu, avšak ani tato skutečnost nesnižuje její obavy z návratu do vlasti. Navíc není rozhodující, co činily či neučinily osoby, kterých se obává, v době jejího pobytu mimo území své vlasti. Žalovaný však byl povinen vyhodnotit její tvrzení výlučně ve vztahu k aktuálnímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu, které jí hrozí, což neučinil. Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně nikdy neměla ve své vlasti problémy a její možné problémy s věřiteli nepředstavují pronásledování ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Dále povinnost platit dluhy je ve světě běžnou občanskoprávní praxí a uzavřel, že v řízení nevyšly najevo žádné důvody, proč by nemohla v případě vymáhání dluhu nelegálními prostředky využít ochranu státních orgánů své vlasti. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 29. 8. 2013 požádala žalobkyně o mezinárodní ochranu. Ve své žádosti uvedla, že v ČR pobývá od roku 2008. Do ČR přijela kvůli práci. Jako důvod své žádosti uvedla, že ve Vietnamu dluží vysokou finanční částku. V pohovoru k žádosti, konanému dne 4. 6. 2013 uvedla, že dluží 7 tisíc dolarů. Rovněž uvedla, že by chtěla zůstat na území ČR, pracovat a tak postupně splácet svůj dluh. Dne 11. 11. 2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pokud by žalobkyni hrozilo nějaké nebezpečí ze strany věřitelů, měla by potíže již dříve, neboť její dluh se datuje již do roku 2008. Jelikož se tak doposud nestalo, pokládá žalovaný její obavy za neopodstatněné a účelové ve snaze vyhnout se realizaci správního vyhoštění.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Jediným argumentem žalobkyně je tvrzení, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s argumentem rizika hrozícímu žalobkyni od věřitele, pak této námitce nelze přisvědčit. Žalovaný se dle názoru soudu s argumentací žalobkyně dostatečně vypořádal a jeho rozhodnutí tak ob stojí. Soud v této souvislosti připomíná, že původcem pronásledování pro účely azylově relevantních důvodů musí být orgány daného státu (§ 2 odst. 9 zákona o azylu), riziko ze strany soukromých osob je relevantní pouze tehdy, pokud lze prokázat, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny poskytnout účinnou ochranu. Žalobkyně dle názoru soudu neuvedla žádné důvody, které by svědčily o tom, že státní orgány Vietnamu nejsou schopny nebo ochotny poskytnout jí účinnou ochranu v případě reálné hrozby ze strany věřitele. Soud zároveň souhlasí se žalovaným, že v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti,

kteře by nasvědčovaly opodstatněnosti obavy žalobkyně, když z její výpovědi nevyplývalo, že by ona sama, či její příbuzní v zemi původu, byli věřitelem vůbec kontaktováni (natož aby jim bylo vyhrožováno). K případné hrozbě zabavení domu její rodiny ve Vietnamu, kterou žalobkyně ve své výpovědi zmínila, je třeba dodat, že bude-li provedena v souladu s vietnamskými zákony (jako zcela logický následek jejího dluhu), může se jednat o postup obvyklý všude ve světě. Z výpovědi žalobkyně ani ze správního spisu nebyly zjištěny žádné informace, které by nasvědčovaly tomu, že by v jejím případě měl věřitel vymáhat svůj dluh nelegálními prostředky. Rovněž nebylo v řízení zjištěno nic, co by nasvědčovalo tomu, že v případě takové eventuality nejsou státní orgány Vietnamu schopny či ochotny zasáhnout. Naopak z výpovědi žalobkyně dospěl soud k závěru, že se jmenovaná touto formou pouze snažila zakrýt skutečnou příčinu žádosti, kterou je její snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. V této souvislosti soud odkazuje na již ustálenou judikaturu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č.j. 7 Azs 187/2004 – 94), v níž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k žádostem o legalizaci pobytu v České republice takto: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“* Rovněž důvody žalobkyně pro opuštění země byly ryze ekonomické, jak ostatně sama připustila. Ekonomické důvody však nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Ekonomické problémy žalobkyně nemohl ani soud chápat v jakémsi globálně politickém kontextu, či jako důsledek politické situace ve Vietnamu. V této souvislosti soud nemohl přehlédnout, že obdobné problémy jsou i v zemích s mnohem vyšším demokratickým standardem, nežli ve vlasti žalobkyně.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně určil soud ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby (dle vyúčtování) – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 21. 9. 2015 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).